Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Ak! hvor forandret! (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: ”Noveller”, i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 95. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388707088/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

ste Haandfuld i Hovedet, og alle de andre Smaapiger fulgte hendes Exempel. Han satte sig til Modværge, og jeg tog mig broderlig af ham – forgjæves! de vilde Mandinder stormede ind paa ham alene – han snublede, og i et Nu var han begravet under et Bjerg af Høe, og Slaget tabt paa vor Side. Jeg ynkedes virkelig over ham, da jeg saae den Overvundne staae der børstende og pillende Straae og Mos af sine pene Klæder, og de syv Amazoner leende omkring ham; men Ingen loe højere, end min skjelmske Maren. – Det tredie aabenbareste Kjendemærke paa Gluttens Kjerlighed iagttog jeg siden hen under Dansen. De saakaldte »Jukketrin« vare dengang i Mode, og jeg havde virkelig erhværvet mig en Slags Færdighed i Samme. Denne Danses ejendommelige Ynde bestod i lange Hop og kraftige Kast med Benet, samt i at bøje Hovedet sideværts ud over Skulderen og saaledes stangende at bane sig Vej som igjennem en tætstaaende Menneskevrimmel. Heri kjendte jeg ingen Ligemand: jeg gjorde Spring paa to til tre Alen, og Meddanserne vogtede sig vel for at komme mig for nær. Men det forstaaer sig: en saadan Bevægelse var temmelig voldsom, og bidrog meget til at fremme Transpirationen. Det undgik ikke den velsignede Pige, hvor echaufferet jeg var, da jeg takkede af med hende i første Dans. Da jeg derfor bad hende om den anden – som skulde være en Valts – undskyldte hun sig, dog i de høfligste og forbindtligste Udtryk – hvorfor? ene og alene af en fiin Skaansomhed imod mig; thi mod Hans Mikkel var hun ikke saa medlidende; af ham lod hun sig strax engagere. Med lønlig Glæde saae jeg hvorlunde den lille Taske holdt ud med ham til allersidste Par, blot og bare for at udmatte ham, og – om muligt – paa een Dag besejre ham paa tvende forskjellige Maader (see Høeslaget). Men det er vel unødvendigt at anføre flere Beviser; Enhver indseer allerede, hvorledes det stod sig med Maren Lammestrups lille uskyldige Hjerte. Jeg ansaae det med Rette som min Ejendom; men jeg udsatte med Villie den gjensidige Tilstaaelses søde Time; det er saa rart at have Noget ivente.

Slætgildet

Jeg har allerede sagt: at jeg gjør svære Spring i Dansen; det kan Ingen have Noget imod; men at springe i Historien – det turde maaskee ikke behage den sindige Læser. Desaarsag vil jeg nu – efter skyldig

Afbigt for det lange Jukketrin, mit Hjerte tog med min Pen – vende tilbage, og med Orden og Adstadighed beskrive den landlige Fest paa Tyreholm.

Og er da *Theknægtene* den første Gjenstand for vor Opmærksomhed. (Da denne meget yndede Drik nu ikke længere er nogen Hemmelighed, opholder jeg mig ikke heller ved dens Beskrivelse.) Altsaa: her sad foran den dampende Maskine Festens Dronning Maren Lammestrup, og bryggede og uddeelte saalænge til Værten, til Kammerraaden, til Præsten og fem sex andre Herrer, til disse selv bleve dampende Maskiner, der igjen havde ligesaamange Tobaksmaskiner i Gang. Jeg kunde ikke undslaae mig for at sidde hos; men saasnart jeg havde faaet min Tærte tillivs, skyndte jeg mig at komme ud i det Frie; thi det begyndte at qvalme for mig: Punschen, Røgen af den gemeneste Jomfruetobak, i Forening med Samtalen – der var ganske dyrisk; thi den drejede sig alene om Stude, Heste, Hunde, Roeandrikker og andre vilde Dyr – virkede Alt saa uimodstaaeligt paa mig, at jeg maatte søge Enrum, og sætte Panden mod Tyreholms gamle ærværdige Muur.

Da jeg vel vidste: at ligesaa hæderfuldt det er at kunne drikke Meget, ligesaa foragteligt er det, ej at kunne taale det; saa stræbte jeg ved min Gjenkomst i Dampmaskineriet at antage en rask Holdning; men det lykkedes kun maadeligt; thi min Vært, der maae have fundet min pludselige Bortgang noget mistænkelig, fæstede sine store mælkeblaae Øjne stivt paa mig, tog Piben af Munden – hvor nødig den end vilde – og sagde med et bredt Smiil: «Æ tykkes mi gue Uen sier saa bleg ud; æ er ræd, te Maren haar kommen for mange Humle paa Urten.» Dette Indfald vakte en almindelig Latter, først hos Opfinderen, og dernæst hos det hele Theknægteskab; jeg holdt Miner og stemte i med, hvorhos jeg efter Latterchorets Finale forsikkrede: at min Upasselighed var mere en Følge af Rejsen, end af Punschens Styrke. Flere Gjæsters Ankomst forkortede denne for alle de Andre meget moersomme Scene.

Efterat ogsaa disse havde faaet deres Andeel af den viniliske Nectar, brød hele Selskabet op til Engen. Og her var det da at den Bataille forefaldt, som jeg allerede med Anticipation har beskrevet. Jeg springer derfor lige til Dansen. – Musiken til denne var tarvelig – een Violin; vor Solospiller, mindes jeg, udmærkede sig mere ved et kraftigt Buestrøg, end ved Ynde i Foredraget, og erstattede Mangelen af an-